

Бојим се да је ипак све само ствар тренутка, моде и шмире, јер приче о албанској епопеји наше славне војске нема без слова о онима које вазда некако заборавимо и скрајнемо међу крајпуташе истине и историје, јер је овакви, бојим се, нисмо достојни (слава и част изузецима)!

Есад паша Топтани јесте управо један од тих епизодиста нашег сећања и захвалности, јер ваљда дистрибутери историје и истине на велико и мало имају већу маржу уколико изоставе да је један човек, отомански генерал и потоњи албански првак, свесрдно помагао оном небеском збегу српских костију и коже, док су нас “савезници” увелико отписали, надајући се да до мора неће стићи више од онога што плима може да понесе с плажа у сињавину мора!

Владао је тек шаком Албаније! Тираном, Скадром и нешто врхова оних прелепих проклетница што су остале гроб без хумке и белега наших предака, заветујући своју војску да животима бране то мало живота што је остало у Србима, наређујући да трговци морају примати српски динар, а онима који немају ни динара код себе да се мора дати храна без поговора и да сваки Албанац мора примити у кућу српског сељака ил војника на конак!

Да није било Есад паше Топтанија тај славни десетковани строј Србља газио би ка сопственом опелу више него потоњој литургији и васкрсењу, али чему прича о невери сопствене државе због вере у нашу, кад нашом данас и годинама уназад владају они који у Србију верују таман колико и ондашњи савезници, разочарани што морају да чисте за албанским планинама и морима!

На Крфу се, о велики тумачи истине ко пророчанстава видовите Зорке, певало Топтанију, човеку којег и данас у Албанији сматрају једним од највећих националних издајника због помоћи Србима, док му кућа, у центру Тиране, кљуне у корову и трњу!

Завршио је, нажалост, онако како и наше сећање на њега- на плочнику Париза, у изгнанству, просвиране лобање од стране својих због верности нама!

Питање је, само, који су то данас наши а ко његови- век касније, док Србија као и тад гази у збегу повлачећи се пред собом, бежећи од себе у врлети бесмисла, славећи

савезништва која је преплатила крвљу а багателишући пријатељства којима је љуљала колевке...

Није на крају питање јесмо ли достојни славних предака, већ имамо ли образа да очекујемо од потомака да нас помену као претке?!

Јел Србија била славнија док је било тек на опанцима јунака што су газили невиђбогом, или сада кад је опанци (извини, часни опанче) газе одрезујући истину и историју на комад, кило, поузећем, у натури...крадући на кантару пресрећни што су поткрали себе..?

(Недељник)